

Mohai V. Lajos

A rózsák zivatarában Ingeborg Bachmann-nak (5)

„Forduljunk bármerre a rózsák zivatarában.”
(Ingeborg Bachmann: Ária I.)

*A Hold félúton megállt.
Rózsák zivatarában a szerelem
tövisei: hátrahagyott halálok.
Angyalok alatt roskadozik a város.*

*Róma kövei már kikoptak alólunk,
éjünk puszta agyag és kagyló-héj,
a lélek csigalépcsői töredeznek,
a kutak esőhangját megcsörgeti a szél.*

*Itt a reggel, hiába szólít; forduljunk
bármerre, az elmúlás emlékműve
vesz körül. A szerelmet hátán viszi
a Föld; ez marad utánunk örökül.*

Bűvölten nézed Ingeborg Bachmann-nak (6)

„A szavad elakad.
Bűvölten nézed haláloed helyét.”
(Ingeborg Bachmann: Szerelem: sötét földrész)

*A téboly hínárszövevénye a halál:
ha ez a szárazföld, itt veted meg
lábad az antik porviharban, ahol
a halottas inged kívánsalva vár.*

*Bölcs számítás ez: az Örök Város
elfojtja titkaid, köveire aranypénzek
árnyéka hull, a szavad elakad,
bűvölten nézed halálad helyét.*

*A pusztulásban elég a szerelem.
Tükröd takard el, fogytán a napod,
nincs, ki végső béklyódat oldaná!
A pusztulásban elég a szerelem.*

A halál mondája Ingeborg Bachmann-nak (7)

*„a halál mondája óránként ablakomra lehel”
(Ingeborg Bachmann: Curriculum vitae)*

*A hideg ablakszemből sivár fény árad,
a sápadt Hold visszatalál fölénk,
a világegyetem kockakövére hull
a könnyünk, virrasztunk konyhánk ölén,*

*a Via del Corso csontvázak útja,
a cifra arabs telivér ránk tapos,
távoznunk kell, lelkünk törékeny,
maradásra nem biztatnak a csillagok!*

*Már nincs irány! Kifordult a szerelem,
a Via del Corso csak az utolsó vetés!
A halál mondáját kegyesen a füledbe
súgja, bagolykiáltás Róma úzótt egén!*

A halál diadala sok Ingeborg Bachmann-nak (8)

„A szerelem diadala egy, a halál diadala sok”
(Ingeborg Bachmann: Dalok meneküléskor)

Róma kútjaiban dalol a víz, kezed
bársonya merül el benne, ujjaddal
kört rajzolsz a homlokomra: hazatérek,
beavatsz a szerelembe; de ez nem

én vagyok neked, a szerelem diadala egy,
a halál diadala sok, baljós körben állok,
véraláfutásos áramlatokba lökve
foglyul esett fények után kiáltok:

lesüllyedek, mint árny hanyatlók,
dalol a víz, nem élesztesz újra,
a víz lefogja a szemem, mintha
apró kavics volna, a halál diadala sok.

A nap nem melegít Ingeborg Bachmann-nak (9)

„A nap nem melegít, a tenger hangtalan.
Senki sem bontja ki a hóba csomagolt sírt.”
(Ingeborg Bachmann: Dalok meneküléskor)

Engedelmeskedünk: közös magányunk
fészkéből nem röpiül föl a daloló madár!
Idelátszanak az elgémberedett partok,
a szél kifésüli hajából a sást!

Engedelmeskedünk: végig kell élnünk,
a szerelem kiváltságának halálát,
a nap nem melegít, a tenger hangtalan,
magunkra öltjük a nappal rabruháját.

Engedelmeskedünk: ez a zuhatag
az utolsó Holdfénytől-festett este,
temetőnk a tenger, sirály vergődik, tört
az álma; bolygónk alámerül, messze, messze.

Csak szerelmünk és másikunk emel bennünket Ingeborg Bachmann-nak (10)

„Csak szerelmünk
és másikunk emel bennünket”

(Ingeborg Bachmann: Római éjkép)

*Róma: ereklye-város, komor falszilánk;
csillagképek közé metszve a megvakított
szerelem, csikorgó barázdák peremén,
elhagyottan; elrugaszkodni nincs miért.*

*A porlepte nappal rongyai dalt
koldulnak az ősi dombok tetején,
örökös vízmosásba meríti vödrét
a petyhüdt nappal, az áporodott éj.*

*Csak szerelmünk és másikunk emel
bennünket. Szíviünk a gyanakvás
tégláival körülfalazva tévelyeg:
rózsaszírommal búcsúzott a kezéd!*